

**Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

**Рев 1782/2017
17.08.2017. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца „АА.“ из ..., чији је пуномоћник Никола Мађинац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5503/16 од 01.02.2017. године и против решења тог суда под истим бројем од 31.05.2017. године, у седници већа од 17.08.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 5503/16 од 31.05.2017. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5503/16 од 01.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 4/16 од 21.03.2016. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му накнади штету у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од 25.12.2015. године до исплате, да се утврди да је тужена преко својих органа, и то судија Привредног суда у Панчеву и Привредног апелационог суда дискриминаторски поступала према тужиоцу у поступку пред Привредним судом у Панчеву П 195/2013, на начине наведене изреком пресуде, и да се тужена обавезе да тужиоцу накнади парничне трошкове са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5503/16 од 01.02.2017. године ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца као неосноване и потврђене су пресуда Вишег суда у Смедереву П 4/16 од 21.03.2016. године и решење тог суда под истим бројем од 22.09.2016. године, којим је одбијен предлог тужиоца за доношење допунске пресуде. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је Привредном суду у Панчеву поднео тужбу против Фонда за грађевинско земљиште, путеве и комуналну потрошњу ради сметања државине, а решењем П 195/13 од 29.11.2013. године одбијен је тужбени захтев тужиоца. Решењем Привредног апелационог суда Пж 4336/14 од 11.06.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење. Тужилац је у овој парници тужбом од 21.01.2016. године тражио да се утврди да је тужена преко својих органа, и то Привредног суда у Панчеву и Привредног апелационог суда, поступала дискриминаторски према тужиоцу у поступку Привредног суда у Панчеву П 195/13, јер судије ових судова нису поступале по закону одлучујући о правима тужиоца.

С обзиром на наведено, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужена преко својих органа дискриминаторски поступала према тужиоцу, и да му накнади штету у траженом износу са припадајућом законском затезном каматом.

Чланом 2. став 1. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ 22/09), прописано је, између осталог, да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање, у односу на лице или групу лица као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, а које се заснива на раси, боји коже, држављанству, националној припадности и другим својствима наведеним овим чланом. Чланом 25. истог закона забрањена је дискриминација због политичких убеђења лица или групе лица, односно припадности или неприпадности политичкој странци, односно синдикалној организацији. Чланом 21. Устава Републике Србије забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог

уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.

Правилна је оцена нижестепених судова да се поступање органа тужене, односно Привредног суда у Панчеву и Привредног апелационог суда, у поступку одлучивања у предмету П 195/13, не могу сматрати дискриминаторским понашањем према наведеним одредбама Устава Републике Србије и Закона о забрани дискриминације. Из наведених одредаба Закона о забрани дискриминације произилази да је главно обележје дискриминације неоправдано прављење разлике између лица на основу неког њиховог личног својства. У конкретном случају, тужилац поступањем судова није дискриминисан ни на непосредан нити на посредан начин, а тужилац је у овом поступку за утврђење дискриминације заправо тражио утврђење да је приликом одлучивања суд поступао дискриминаторски када је одбио његов тужбени захтев. Међутим, судска одлука није акт дискриминације, нити поступање судова приликом одлучивања о тужбеном захтеву може да буде дискриминаторско поступање, јер су према члану 142. став 2. Устава Републике Србије судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, опште прихваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Тужилац је преко пуномоћника поднео ревизију против решења Апелационог суда у Београду од 31.05.2017. године, којим је одбијен предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Према члану 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

С обзиром да се побијаним решењем правноснажно не окончава поступак, то ревизија тужиоца против овог решења није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу I изреке, на основу чл. 413. и 420. ЗПП.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић